

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
TOMASZ CHRÓSTNY

Warszawa, 5 stycznia 2024 r.

DNR-5.720.12.2023.KR

DECYZJA nr DNR-5/1/2024

Po przeprowadzeniu postępowania w sprawie z wniosku Krzysztofa Nawrockiego (prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą PPHU „EWA” Krzysztof Nawrocki ze statym miejscem wykonywania działalności w Bralinie) o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej wydaniem decyzji nr DNR-1/38/2023 z 30 października 2023 r., na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 w zw. z art. 127 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 775 i 803) w zw. z art. 33a ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 222) postanawiam:

1. uchylić decyzję DNR-1/38/2022 w zaskarżonej części, tj. w zakresie pkt 3 sentencji decyzji;
2. nałożyć na przedsiębiorcę Krzysztofa Nawrockiego, prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą PPHU „EWA” Krzysztof Nawrocki w Bralinie karę pieniężną w wysokości 40.000 zł (słownie: czterdzieści tysięcy złotych 00/100), płatną do budżetu państwa.

Uzasadnienie

Pismem z 12 kwietnia 2023 r. Lubelski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej przekazał Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwanemu dalej jako: „Prezes UOKiK”, „organ”) protokół wraz z aktami kontroli nr NB.8361.22.2023 dotyczący produktu: sofa MINI 2-osobowa (zwana dalej jako: „sofa”, „mebel” lub „produkt”), wprowadzonej na rynek przez Pana Krzysztofa Nawrockiego, prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą PPHU „EWA” Krzysztof Nawrocki w Bralinie.

Kwestionowany produkt to mebel wypoczynkowy typu fotel rozkładany (amerykanka), o konstrukcji skrzyniowo-szkieletowej i wymiarach gabarytowych: szerokość 1 350 mm, głębokość 1 060 mm oraz wysokość 950 mm. Mebel posiada funkcję do siedzenia oraz funkcję leżenia/spania po rozłożeniu poduch oparcia i siedziska, jako leżysko o powierzchni 1 970 mm x 1 150 mm dla dwóch osób. Leżysko mebla po rozłożeniu stanowią trzy tapicerowane poduchy o wymiarach użytkowych 1 970 mm x 1 150 mm. Skrzynia na pościel, znajdująca się po rozłożeniu w środkowej części leżyska, stanowi podporę poduchy brzegowej i środkowej. Elementy konstrukcyjne mebla wykonano z tarcicy iglastej oraz z materiałów drewnopochodnych płytowych, natomiast warstwę sprężynującą stanowi formatka z pianki tapicerskiej. Wszystkie elementy tapicerowane pokryto jednokolorową tkaniną meblową. W karcie gwarancyjnej producenta zamieszczono dane: P.P.H.U EWA, 63-640 Bralin, ul. Nowa 9, Sofa MINI oraz podano zasady użytkowania, czyszczenia, konserwacji i eksploatacji mebla.

W wyniku kontroli inspektorzy Inspekcji Handlowej stwierdzili, że zastosowane rozwiązania konstrukcyjne nie zapewniają stateczności sofy po rozłożeniu. W przypadku obciążania niewłaściwie podpartego odcinka brzegowej poduchy leżyska, z uwagi na położenie punktu podparcia poduchy zbyt daleko od krawędzi (ok. 330 mm), mebel traci stabilność.

Stwierdzona nieprawidłowość narusza wymaganie określone w pkt. 3.1 normy PN-F-06001-1:1994/Az1:2000, zgodnie z którym w żadnej z przewidywanych sytuacji użytkowych, wynikających z funkcji mebla, zastosowane rozwiązania konstrukcyjne nie powinny zagrażać życiu lub zdrowiu użytkownika. Inspektorzy Inspekcji Handlowej uznali, że sofa nie jest produktem bezpiecznym, a ryzyko związane z jej użytkowaniem określili jako wysokie.

Po przeanalizowaniu nadesłanych akt kontroli Prezes UOKiK podzielił ustalenia inspektorów Inspekcji Handlowej w Lublinie stwierdzając, że produkt nie jest bezpieczny, a w konsekwencji wszczął z urzędu postępowanie administracyjne w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktu oraz w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej za wprowadzenie na rynek produktu niespełniającego wymagań bezpieczeństwa.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego wszczętego z urzędu w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktu: sofa MINI 2-osobowa decyzją nr DNR-1/38/2023 z 30 października 2023 r. Prezes UOKiK:

- 1) stwierdził, że ww. produkt nie jest bezpieczny i nakazał temu przedsiębiorcy wyeliminowanie zagrożeń stwarzanych przez produkt;
- 2) zobowiązał stronę postępowania do przekazania dowodów wykonania punktu 1) decyzji w terminie 21 dni od dnia jej uprawomocnienia się;
- 3) nałożył na stronę postępowania karę pieniężną w wysokości 70 000 zł (słownie: siedemdziesiąt tysięcy złotych 00/100), płatną do budżetu państwa.

Powyższą decyzję skutecznie doręczono 6 listopada 2023 r.

Pismem z 16 listopada 2023 r. nadanym w dniu 20 listopada 2023 r. za pośrednictwem operatora wyznaczonego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe (tj. z 2023 r. poz. 1640)(zwanej dalej jako „Prawo Pocztove”) strona postępowania zwróciła się z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy w zakresie pkt 3 decyzji DNR-1/38/2023 i umorzenie postępowania w sprawie, ewentualnie wymierzenie kary pieniężnej w kwocie nie przekraczającej 10.000,00 zł.

Strona postępowania zarzuciła naruszenie:

1. *art. 189f § 1 pkt 1 i 2 K.p.a. poprzez jego wadliwe zastosowanie i uznanie błędnie przez Organ, iż nie istnieją przesłanki do odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i porzestanie na pouczeniu, a także poprzez wyznaczenie wnioskodawcy zbyt krótkiego okresu czasu na przedłożenie dowodów, mając na uwadze okoliczności, iż postanowienie w przedmiotowym zakresie zostało wydane przez Organ w okresie urlopowym, podczas którego trudno zastać kontrahentów w firmach;*
2. *art. 33a ust. 2 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie przejawiające się w uznaniu, że zostały spełnione przesłanki dające możliwość nałożenia na wnioskodawcę kary finansowej z tytułu wprowadzenia na rynek towaru niespełniającego wymagań bezpieczeństwa ewentualnie, w razie uznania przez Organ, że do powyższego uchybienia nie doszło, strona postępowania zarzuca alternatywnie:*

- a. *naruszenie art. 33a ust. 2 pkt 2 w zw. z ust. 4 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, poprzez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, objawiające się wymierzeniem przez Organ kary finansowej, której wysokość wskazuje na niedostateczne uwzględnienie przez Organ wszystkich istotnych okoliczności sprawy, w szczególności zaś na ustalenie wysokości kary z całkowitym pominięciem ryzyka wyeliminowania wnioskodawcy z obrotu gospodarczego oraz*
- b. *naruszenie art. 8 § 1 K.p.a. w zw. z art. 26 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, poprzez uchybienie obowiązкови kierowania się przez Organ zasadą proporcjonalności, wyrażającej się nałożeniem na stronę obowiązku w postaci zapłaty kary pieniężnej niewspółmiernego do celu, który miałby być osiągnięty dzięki jego nałożeniu.*

Ponadto strona postępowania złożyła do akt sprawy dowody w postaci 37 oświadczeń kontrahentów o braku posiadania produktu, 1 oświadczenie o naprawie produktu, 15 wydruków z rejestru CEIDG oraz rejestru REGON na okoliczność zamknięcia lub zawieszenia działalności gospodarczej, wydruki z rejestru CEIDG dotyczące zmiany branży kontrahenta, 17 faktur zakupu produktu oraz oświadczenie - zobowiązanie strony postępowania do naprawy 8 sztuk produktu znajdujących się w posiadaniu dystrybutorów.

Pismem z 30 listopada 2023 r. Prezes UOKiK poinformował stronę postępowania o toczącym się postępowaniu zainicjowanym wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy. Poinformowano, że zgodnie z art. 10 § 1 K.p.a. przedsiębiorcy Krzysztofowi Nawrockiemu jako stronie postępowania przysługuje prawo do czynnego udziału w każdym jego stadium, a przed wydaniem decyzji prawo do wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Ponadto pouczone o możliwości działania przez pełnomocnika oraz prawie do wglądu w akta sprawy oraz trybie ich udostępnienia. Jednocześnie wezwano do przedstawienia w terminie 7 dni wyjaśnień lub dowodów, w posiadaniu których może znajdować się strona postępowania, a które mogą mieć wpływ na wynik sprawy, a które nie znalazły się dotychczas w aktach sprawy.

Strona postępowania nie skorzystała z prawa do czynnego udziału w sprawie na niniejszym etapie postępowania, nie przedłożyła również dalszych dowodów lub wyjaśnień.

Biorąc powyższe pod uwagę Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył co następuje:

Na podstawie art. 26 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, w zakresie nieregulowanym ustawą do postępowania w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów stosuje się przepisy kodeksu postępowania administracyjnego.

Natomiast, stosownie do art. 127 § 3 K.p.a., od decyzji wydanej w pierwszej instancji przez ministra lub samorządowe kolegium odwoławcze nie służy odwołanie, jednakże strona niezadowolona z decyzji może zwrócić się do tego organu z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy. Z kolei zgodnie z art. 129 § 2 K.p.a., odwołanie (wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy) wnosi się w terminie czternastu dni od dnia doręczenia decyzji stronie, a gdy decyzja została ogłoszona ustnie - od dnia jej ogłoszenia stronie. W świetle powyższego, wskazać należy, że postępowanie zostało zainicjowane Pana Krzysztofa Nawrockiego prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą PPHU "EWA" Krzysztof Nawrocki ze stałym miejscem wykonywania działalności w Bralinie, nadanym 20 listopada 2023 r. za pośrednictwem operatora wyznaczonego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe (t.j. Dz. U. z 2023 r., poz. 1640), tj. z zachowaniem wymaganego przez przepisy art. 129 § 2 K.p.a.- 14 dniowego terminu na złożenie wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy (Decyzja DNR-1/38/2023 została bowiem doręczona stronie postępowania w dniu 6 listopada 2023 r.).

Należy zatem stwierdzić, że w przedmiotowej sprawie zrealizowane zostały przesłanki wynikające z art. 127 § 3 oraz art. 129 § 2 K.p.a., upoważniające i zobowiązujące Prezesa UOKiK do ponownego rozpoznania sprawy administracyjnej zakończonej decyzją DNR-1/38/2023 i wydania nowego rozstrzygnięcia w tym zakresie. Zgodnie z poglądem ugruntowanym w doktrynie prawa i orzecznictwie sądowym, istotą postępowania odwoławczego jest ponowne merytoryczne rozpoznanie i rozstrzygnięcie sprawy administracyjnej, która była już przedmiotem rozstrzygnięcia organu pierwszej instancji, a nie zaś jedynie kontrola decyzji organu pierwszej instancji, czy też rozpatrzenie zasadności zarzutów podniesionych w

odwołaniu (Adamiak, w: Adamiak/Borkowski, K.p.a. Komentarz, 3. wyd., Warszawa, Art.138 Nb 1, oraz wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego [dalej „NSA”] z dnia 9.10.1992 r., V S.A. 137/92; opubl. ONSAz. 1/1992, poz. 22). Organ jest zobowiązany zatem do ponownego rozważenia wszystkich istotnych dla sprawy okoliczności faktycznych i prawnych, co w efekcie ma doprowadzić do wydania nowego rozstrzygnięcia w sprawie, które wyeliminuje ewentualne wady decyzji wydanej przez organ pierwszej instancji. Tak kształtowany zakres postępowania odwoławczego jest wyrazem realizacji wynikającej z art. 15 K.p.a. zasady dwuinstancyjności postępowania administracyjnego, zgodnie z którą obywatel ma prawo do dwukrotnego rozpoznania i rozstrzygnięcia jego sprawy przez kompetentny organ władzy państwowej (Adamiak, w: Adamiak/Borkowski, KPA Komentarz, 3. wyd., Warszawa, Art. 15 Nb 1). Skutkiem złożenia przez stronę odwołania jest zatem zainicjowanie administracyjnego toku instancji, w ramach którego następuje przekazanie kompetencji do rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy indywidualnej z organu I instancji na organ II instancji. W odmienny sposób gwarancje wynikające z zasady dwuinstancyjności zapewniane są w sytuacji, gdy organem właściwym do rozpatrzenia sprawy w pierwszej instancji jest organ administracyjny w randze ministra, nad którym z uwagi na strukturalne ograniczenia administracji publicznej nie występują organy wyższego stopnia. Wówczas uprawnienie strony do dwukrotnego rozpoznania sprawy administracyjnej realizowane jest w ramach instytucji wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, która uregulowana została w art. 127 § 3 K.p.a. W tym trybie strona niezadowolona z decyzji wydanej przez ministra lub centralny organ administracji rządowej jest uprawniona do zainicjowania przed tym samym organem drugiego postępowania merytorycznego w tej samej sprawie, do którego odpowiednio należy stosować przepisy K.p.a. dotyczące odwołań. Postępowanie wszczęte wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy kończy się rozstrzygnięciem - sposobem załatwienia sprawy - przewidzianym w art. 138 § 1 K.p.a. (por. wyroki NSA z dnia 17 listopada 2000 r., sygn. Akt 1 SA 1543/99, LEX nr 57182, i z dnia 27 listopada 2001 r., sygn. akt I SA 1011/00, LEX nr 81760). Powyższe oznacza, że organ wydający decyzję na skutek prawidłowo złożonego wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy „obowiązany jest ponownie rozpoznać i rozstrzygnąć sprawę, która już raz została rozstrzygnięta przez ten organ w ramach działania jako organu pierwszej instancji, przy zastosowaniu takich

rozstrzygnięć, które zostały przewidziane w art. 138 § 1 K.p.a.” (tak: wyrok WSA w Warszawie z dnia 20 marca 2007 r., sygn. V SA/Wa 248/07, LEX nr 338253). Zgodnie z art. 138 § 1 K.p.a. organ odwoławczy wydaje decyzję, w której: 1) utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję albo 2) uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję - umarza postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części, albo 3) umarza postępowanie odwoławcze. Biorąc pod uwagę brzmienie ww. przepisu należy wskazać, że „kompetencje organu odwoławczego obejmują zarówno korygowanie wad prawnych decyzji organu pierwszej instancji polegających na niewłaściwie zastosowanym przepisie prawa materialnego, jak i wad polegających na niewłaściwej ocenie okoliczności faktycznych. W przypadku odmiennego rozstrzygnięcia sprawy organ odwoławczy ma kompetencje merytoryczno-reformacyjne. Może wydać decyzję uchylającą w całości lub części i w tym zakresie orzec co do istoty sprawy, w sytuacji gdy uznał, iż rozstrzygnięcie organu pierwszej instancji jest nieprawidłowe z uwagi na niezgodność z przepisami prawa lub z punktu widzenia celowości” (tak: wyrok WSA w Warszawie z dnia 25 czerwca 2008 r., sygn. VII SA/Wa 504/08, LEX nr 508489). Takiej weryfikacji - kierując się kryterium legalności i celowości - dokonał Prezes UOKiK w przedmiotowym postępowaniu.

Zgodnie ze stanowiskiem Naczelnego Sądu Administracyjnego, gdy strona jednoznacznie w odwołaniu wskazuje, że zaskarża decyzję pierwszo-instancyjną w określonej, dającej się wyodrębnić części, to organ drugiej instancji nie może wykroczyć poza wyznaczone granice kompetencji organu odwoławczego i w konsekwencji nie może poddać kontroli niezaskarżonej części decyzji organu pierwszej instancji i ponownie rozpatrzyć sprawy także w zakresie rozstrzygniętym niezaskarżoną częścią orzeczenia. (Wyrok NSA z dnia 9 maja 2014 r., sygn. I OSK 2492/12). Bezpośrednio w osnowie Wniosku strona postępowania zaskarżyła jedynie pkt 3 decyzji nr DNR-1/38/2023 z dnia 30 października 2023 r. podnosząc w sformułowanych przez siebie zarzutach wyłącznie naruszenie przepisów związanych z nałożoną na stronę postępowania karą pieniężną, kwestionując okoliczność nie odstąpienia od nałożenia ww. kary, jak również samą jej wysokość. Z tego względu Prezes UOKiK w toku niniejszego postępowania dokonał ponownego rozpatrzenia sprawy wyłącznie w zakresie pkt 3 decyzji DNR-1/38/2023.

W niniejszej sprawie bezsprzeczne oraz nie kwestionowane przez stronę postępowania pozostaje, iż Krzysztof Nawrocki prowadzący działalność gospodarczą pod firmą PPHU "EWA" Krzysztof Nawrocki w Bralinie wprowadził produkt sofa MINI 2-osobowa na rynek i jest jego producentem w rozumieniu art. 3 pkt 2 lit. a ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów.

Zgodnie z tym przepisem, za producenta uznaje się przedsiębiorcę prowadzącego w Unii Europejskiej lub na terytorium państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym działalność polegającą na wytwarzaniu produktu albo każdą inną osobę, która występuje jako wytwórca, umieszczając na produkcie bądź do niego dołączając swoje nazwisko, nazwę, znak towarowy bądź inne odróżniające oznaczenie, a także osobę, która naprawia lub regeneruje produkt. W toku postępowania ww. przedsiębiorca potwierdził, że jest wytwórcą produktu, a bezpośrednio na produkcie oraz na dołączonej do niego etykiecie znajdują się jego dane identyfikacyjne.

Zgodnie z art. 10 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, producent zobowiązany jest wprowadzać na rynek wyłącznie produkty bezpieczne.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, produktem bezpiecznym jest produkt, który w zwykłych lub innych, dających się w sposób uzasadniony przewidzieć warunkach jego używania, z uwzględnieniem czasu korzystania z produktu, a także, w zależności od rodzaju produktu, sposobu uruchomienia oraz wymogów instalacji i konserwacji, nie stwarza żadnego zagrożenia dla konsumentów lub stwarza znikome zagrożenie, dające się pogodzić z jego zwykłym użytkowaniem i uwzględniające wysoki poziom wymagań dotyczących ochrony zdrowia i życia ludzkiego.

Zgodnie z art. 5 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, produkt, który nie spełnia wymagań określonych w art. 4 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, nie jest produktem bezpiecznym.

Strona postępowania nie kwestionuje również, iż produkt który wprowadziła na rynek nie jest bezpieczny. Potwierdzeniem ustaleń poczynionych przez inspektorów Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Lublinie, które podzielił Prezes UOKiK jest również dowód z dokumentu prywatnego - opinia biegłego sądowego - przedstawiona przez przedsiębiorcę Krzysztofa Nawrockiego wraz z

pismem z 23 października 2023 r., z której wynika iż „naprawiony mebel” jest stabilny, a konstrukcja przed poprawieniem stelaża oraz dodaniem dodatkowej listwy drewnianej do boków sofy „została wykonana w sposób nienależyty i niewłaściwy”.

Z uwagi na powyższe, tj. uznanie przez Prezesa UOKiK, że mebel będący przedmiotem postępowania nie jest bezpieczny, należało stwierdzić ponownie, że wprowadzający go na rynek Krzysztof Nawrocki, prowadzący działalność gospodarczą pod firmą PPHU „EWA” Krzysztof Nawrocki w Bralinie naruszył obowiązek określony w art. 10 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, co wyczerpuje przesłanki określone w art. 33a ust. 2 pkt 2 powyższej ustawy.

Zgodnie z art. 33a ust. 2 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, za wprowadzenie na rynek produktu niespełniającego wymagań bezpieczeństwa, Prezes UOKiK może nałożyć na producenta karę pieniężną w wysokości do 100 000 zł.

Z uwagi na brak uregulowania przesłanek odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej w ustawie o ogólnym bezpieczeństwie produktów, stosownie do przepisu art. 26 tej ustawy, w zakresie nieuregulowanym w niej, do postępowania w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktu stosuje się przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego.

Zgodnie z art. 189f § 1 K.p.a., organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Przesłanka przewidziana przepisem określonym w art. 189f § 1 pkt 1 K.p.a. odwołuje się do dwóch warunków, które muszą być spełnione łącznie. Po pierwsze, waga naruszenia prawa musi być znikoma, a po drugie, strona musi zaprzestać naruszenia prawa najpóźniej w toku postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej.

Powołując się na prezentowane w doktrynie stanowisko („Nowe instytucje” Gajewski 2017, wyd. 1, Legalis), przez wagę naruszenia prawa należy rozumieć

istotność, skalę skutków społeczno-gospodarczych, które zostały przez nie wywołane, oraz znaczenie naruszonego obowiązku administracyjnoprawnego z punktu widzenia systemu prawa; działalności, na której regulację prawną się on składa; oraz dóbr, których ochronie służy. O tym więc, że waga naruszenia prawa jest znikoma będzie można powiedzieć wówczas, gdy wywołane przez nie skutki są niewielkie, czyli dotknęły małej liczby podmiotów i nie zaburzyły przebiegu procesów społeczno-gospodarczych, a jednocześnie - nie wiązało się ono z unicestwieniem lub znaczną ingerencją w dobro chronione daną sankcją i nie miało istotnego wpływu na całościową ocenę zgodności z prawem działalności, której częścią regulacji jest złamany obowiązek administracyjnoprawny.

W niniejszej sprawie Prezes UOKiK uznał, że przesłanka znikomej wagi naruszenia prawa nie znajduje zastosowania. Strona postępowania przez 5 lat, tj. od 2019 do 2023 r., wprowadzała na rynek produkt niespełniający wymagań w zakresie bezpieczeństwa, narażając tym samym konsumentów na wysokie zagrożenie utraty zdrowia, z uwagi na możliwość doznania urazów ciała w wyniku niestabilności mebla. Dodatkowo należy pokreślić, że strona wprowadziła na rynek znaczną liczbę, tj. 783 sztuki produktu stwarzającego dla jego użytkowników wysoki poziom ryzyka, a znaczna część tych produktów znajduje się u konsumentów (strona naprawiła bowiem zaledwie 8 sof będących na stanie magazynowym kontrahentów i oświadczyła zamiar naprawienia kolejnych 8 sztuk znajdujących się u dystrybutorów). Prezes UOKiK ustalił, że w toku postępowania zakończonego decyzją DNR-1/38/2023, jak wynika z jej treści dla 64 podmiotów strona postępowania nie przedstawiła dowodów wskazujących na liczbę posiadanych egzemplarzy produktu. Natomiast uwzględniając dowody załączone do wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, które organ uznaje wyłącznie w charakterze wykonania pkt. 1 ww. decyzji, nadal nie przedstawiono dowodów dot. stanów posiadania wyrobu od 24 następujących dystrybutorów wskazanych według kodu kontrahenta na przekazanej przez stronę postępowania liście jako:

1. [informacja prawnie chroniona] - działalność aktywna,
2. [informacja prawnie chroniona]- przedsiębiorca w likwidacji, ale prowadzący działalność,
3. [informacja prawnie chroniona] - działalność aktywna,

4. [informacja prawnie chroniona] - wspólnicy spółki cywilnej nadal prowadzą aktywnie działalność,
5. [informacja prawnie chroniona]- działalność aktywna,
6. [informacja prawnie chroniona]- działalność aktywna,
7. [informacja prawnie chroniona]- działalność aktywna,
8. [informacja prawnie chroniona]- działalność aktywna,
9. [informacja prawnie chroniona]- działalność aktywna,
10. [informacja prawnie chroniona]- wspólnicy spółki cywilnej nadal prowadzą aktywnie działalność,
11. [informacja prawnie chroniona]- działalność aktywna,
12. [informacja prawnie chroniona]- działalność aktywna,
13. [informacja prawnie chroniona]- działalność aktywna,
14. [informacja prawnie chroniona]- działalność aktywna,
15. [informacja prawnie chroniona]- działalność aktywna,
16. SAS - prowadzi działalność po przekształceniu ze sp.j. w sp.k.,
17. [informacja prawnie chroniona]- działalność aktywna,
18. [informacja prawnie chroniona]- działalność aktywna,
19. [informacja prawnie chroniona]- działalność aktywna,
20. [informacja prawnie chroniona]- działalność aktywna,
21. [informacja prawnie chroniona]- działalność aktywna,
22. [informacja prawnie chroniona]- działalność aktywna,
23. [informacja prawnie chroniona]- działalność aktywna prowadzona po przekształceniu sp. z o.o. w sp.k.,
24. WALDI SP. - działalność aktywna przy jednoczesnym wyjaśnieniu, iż wbrew pismu strony postępowania spółka WALDI sp. z o.o. nie powstała z przekształcenia z podmiotu [informacja prawnie chroniona], lecz jest nowo założonym podmiotem, który nie przekształcił się następnie w WALDI1).

Powyżsi przedsiębiorcy mogą posiadać je w swojej ofercie, pomimo iż według wniosku o ponowne rozpatrzenie strony postępowania, w jej ocenie nie przedstawiono dowodów od 15 nie wymienionych konkretnie dystrybutorów. Prezes UOKiK otrzymał dowody na okoliczność naprawy lub braku posiadania produktu od większości pozostałych dystrybutorów, uwzględnił również fakt zakończenia lub

zawieszenia działalności gospodarczej przez niektórych z nich lub okoliczność zmiany branży prowadzenia działalności na taką, która nie jest związana ze sprzedażą detaliczną mebli.

Reasumując, dobro chronione jakim jest zdrowie konsumentów zostało w znaczący sposób naruszone w skali dotyczącej istotnej liczby konsumentów, zatem waga naruszenia prawa przez stronę postępowania była wyższa niż znikoma.

W niniejszej sprawie nie można również mówić o spełnieniu drugiego warunku tej przesłanki, tj. zaprzestaniu naruszenia prawa. Pomimo wiedzy jakie działania należy podjąć, strona postępowania nie przedstawiła dowodów od wszystkich dystrybutorów, które potwierdzają wyeliminowanie zagrożenia lub brak produktu na stanie magazynowym.

Powyższe potwierdza, że zgodnie z opinią Prezesa UOKiK żaden z warunków wymienionych w 189f § 1 pkt 1 K.p.a. nie został spełniony, zatem brak jest podstaw do odstąpienia od nałożenia kary na podstawie pierwszej przesłanki określonej w tym przepisie.

Również odstąpienie od nałożenia kary na podstawie drugiej z przesłanek wymienionych w przepisie nie jest możliwe. Prezes UOKiK nie dysponuje z urzędu wiedzą na temat uprzedniego nałożenia na stronę postępowania prawomocną decyzją administracyjnej kary pieniężnej za to samo zachowanie przez inny uprawniony organ administracji publicznej. Organ nie uzyskał również informacji w powyższym zakresie od strony postępowania.

Ostatnia z przesłanek odstąpienia od kary i poprzestania na pouczeniu została sformułowana w art. 189f § 3 K.p.a., w związku z § 2 tego przepisu i wiąże się z wydaniem postanowienia. Do czasu wydania decyzji, Prezes UOKiK nie wydał postanowienia, o którym mowa w art. 189f § 2 K.p.a., a zatem na podstawie tej przesłanki nie mogło dojść do odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu. Na marginesie zauważyć należy jednocześnie, że Prezes UOKiK wydał postanowienie na podstawie art. 22 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, w którym wyznaczył stronie termin na wyeliminowanie zagrożeń stwarzanych przez produkt. Strona nie wykonała postanowienia w wyznaczonym terminie, ani do dnia wydania decyzji DNR-1/38/2023, a więc nie usunęła naruszenia prawa.

Jednocześnie wyjaśnić należy, że Strona postępowania zarzuciła organowi we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy naruszenie art. 189f § 1 pkt 1 i 2 K.p.a. „poprzez jego wadliwe zastosowanie i uznanie błędnie przez Organ, iż nie istnieją przesłanki do odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i porzestanie na pouczeniu, a także poprzez wyznaczenie wnioskodawcy zbyt krótkiego okresu czasu na przedłożenie dowodów, mając na uwadze okoliczności, iż postanowienie w przedmiotowym zakresie zostało wydane przez Organ w okresie urlopowym, podczas którego trudno zastać kontrahentów firmach”.

Odnosząc się do tak postawionego zarzutu zauważyć należy, iż postanowienie, o którym wspomina strona postępowania, zostało jej doręczone 2 sierpnia 2023 r. Strona miała aż 50 dni, czyli niemalże 2 miesiące na jego wykonanie, zatem nie znajduje uznania argument związany z jego wydaniem w okresie urlopowym. O ile możliwe byłoby przyjęcie, iż na wyznaczenie terminu, np. 14 dniowego, mogłyby wpłynąć letnie plany urlopowe przedsiębiorców, o tyle niedopuszczalne wydaje się przyjęcie, iż każdy przedsiębiorca przerywa w okresie letnim działalność na 50 dni. Co więcej wskazać należy, iż niezachowanie tego terminu nie rodzi na gruncie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów negatywnych dla strony skutków prawnych. Ostateczna ocena podjętych działań oraz przedstawionych dowodów odbywa się bowiem na etapie wydawania przez Prezesa UOKiK rozstrzygnięcia w sprawie - decyzji. Zatem ocena całości zgromadzonego materiału dowodowego i poczynienie ustaleń odbyła się w oparciu nie tylko o materiał zgromadzony do 21 września 2023 r., lecz również o materiały przekazane w terminie późniejszym. Strona postępowania uchybiła co prawda 50-dniowemu terminowi na przedstawienie dowodów podjętych działań, który upływał 21 września 2023 r., lecz mimo iż rozstrzygnięcie w sprawie zapadło 46 kolejnych dni później nie zdołała zgromadzić dowodów od wszystkich kontrahentów. Nawet pomimo przedłożenia szeregu dowodów z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy, jak ustalił Prezes UOKiK dokonując ponownej oceny materiału zgromadzonego w sprawie, nadal nie przekazano dowodów podjęcia działań od 24 dystrybutorów (pomimo iż strona postępowania podnosi, że nie przedstawiła dowodów wyłącznie od 15 z nich), a w sprawie od dnia wydania zaskarżonej decyzji upłynęło kolejne 66 dni. Powyższe wskazuje na fakt, iż nieważne jak długi termin wyznaczyłby organ, strona postępowania nie podjęła wystarczających starań dla jego ewentualnego

zachowania. Jednocześnie nawiązując do wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy podkreślić należy, iż organ nie stoi na stanowisku, iż strona postępowania zignorowała postanowienie organu, niemniej jednak należy mieć na względzie, iż do dnia wydania decyzji DNR-1/38/2023 wykonała jedynie część wynikających z niego obowiązków.

Odnosząc się zaś do kolejnego z zarzutów, tj. naruszenia art. 33a ust. 2 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie przejawiające się w uznaniu, że zostały spełnione przesłanki dające możliwość nałożenia na wnioskodawcę kary finansowej z tytułu wprowadzenia na rynek towaru niespełniającego wymagań bezpieczeństwa, podkreślić należy, iż bezsporne pozostaje, iż Pan Krzysztof Nawrocki wprowadził na rynek produkt, który nie spełnia wymagań bezpieczeństwa. Sam fakt wprowadzenia na rynek takiego produktu stanowi przesłankę, której wystąpienie upoważnia organ do nałożenia administracyjnej kary pieniężnej, o której mowa w art. 33a ust. 2 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów.

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego, organ nadzoru uznał, iż nie może odstąpić oraz jest zobowiązany do wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej, która w okolicznościach niniejszej sprawy spełni swój skutek prewencyjno-represyjny i skłoni przedsiębiorcę do nienaruszania w przyszłości przepisów z zakresu ogólnego bezpieczeństwa produktów.

Kary pieniężne nakładane przez Prezesa UOKiK na producentów na podstawie art. 33a ust. 2 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów mają charakter fakultatywny. Nakładanie ich - względnie samo zagrożenie nimi - stanowi istotny instrument, który ma na celu przyczynienie się do przestrzegania przepisów ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów przez ww. podmioty. Kara pieniężna nakładana przez organ nadzoru ma charakter represyjno-wychowawczy i jest nakładana oraz wykonywana w celu zachowania oraz przestrzegania obowiązującego porządku prawnego. Ma ona na celu prewencję, tj. zapobieganie w przyszłości tego rodzaju naruszeniom ustawy, jak również represję, czyli ma stanowić odczuwalną dolegliwość za jej naruszenie.

Jak wskazał już wcześniej Prezes UOKiK działając jako organ I instancji ustawa o ogólnym bezpieczeństwie produktów nie zawiera zamkniętego katalogu przestępstw, od których uzależniona jest wysokość kar nakładanych na

przedsiębiorców. Art. 33a ust. 4 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie stanowi, że wysokość kary ustala się uwzględniając w szczególności stopień oraz okoliczności naruszenia obowiązków. Możliwość zastosowania dolegliwości finansowej nie jest uzależniona od wyeliminowania przez producenta zagrożenia stwarzanego przez produkt, od podjęcia współpracy ani od braku wiedzy o tym, że wprowadzony na rynek produkt nie jest bezpieczny.

Biorąc pod uwagę powyższe, przy ustalaniu wysokości kary organ nadzoru ponownie uwzględnił w szczególności stopień oraz okoliczności naruszenia obowiązków przez stronę postępowania. Jako kryteria dodatkowe uwzględniono również stopień współpracy strony postępowania z organem w zakresie wyeliminowania zagrożenia stwarzanego przez produkt oraz uzyskaną korzyść majątkową.

Działalność strony postępowania ma charakter profesjonalny (zawodowy), co oznacza, że konsumenci mają prawo oczekiwać, iż produkty wprowadzane przez nią na rynek będą spełniały wymagania bezpieczeństwa. Nie ulega wątpliwości, że od osoby prowadzącej działalność gospodarczą w określonej dziedzinie należy oczekiwać znajomości przepisów prawnych regulujących tę działalność, w stopniu wystarczającym do jej poprawnego prowadzenia (*vide* wyrok NSA OZ w Gdańsku z 29 listopada 2000 r., I SA/Gd 1185/98. *Każda osoba przystępująca bowiem do prowadzenia działalności gospodarczej winna być zorientowana w przepisach prawnych regulujących tę działalność*).

Pan Krzysztof Nawrocki jest taką właśnie osobą, albowiem jak wynika z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej od 2006 r. prowadzi działalność gospodarczą, której przedmiotem jest w głównej mierze produkcja mebli. Wieloletnie doświadczenie w branży meblarskiej stanowi podstawę do oczekiwania od strony postępowania co najmniej wyższej niż podstawowa wiedzy oraz staranności w zakresie produkcji i bezpieczeństwa mebli, zwłaszcza takich jak sofy, albowiem jak wykazane zostanie w dalszej części uzasadnienia produkty - sofy wprowadzone na rynek przez stronę postępowania były już przedmiotem postępowań w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów prowadzonych przez Prezesa UOKiK. W związku z powyższym w niniejszym postępowaniu Prezes UOKiK uznał powyższy fakt - prowadzenie działalności w branży meblarskiej, za okoliczność istotnie

obciążającą przedsiębiorcę Krzysztofa Nawrockiego i przemawiającą za zaostrzeniem wymiaru kary.

Kolejną okolicznością związaną w sposób istotny z naruszeniem prawa, która w ocenie organu przemawia znacząco na niekorzyść strony postępowania jest fakt, że w stosunku do 3 innych mebli tego samego rodzaju - sof/kanap w poprzednich latach były prowadzone postępowania na podstawie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów (*vide*: decyzja Prezesa UOKiK nr: DNR-1/67/2013 z 24 lipca 2013 r. w sprawie ogólnego bezpieczeństwa sofy Asia; decyzja Prezesa UOKiK nr: DNR-1/68/2013 z 24 lipca 2013 r. w sprawie ogólnego bezpieczeństwa sofy KASIA 4; decyzja Prezesa UOKiK nr: DNR-1/68/2016 z 15 czerwca 2016 r. w sprawie ogólnego bezpieczeństwa kanapy FOREST). W dwóch ostatnich przypadkach produkty stwarzały zagrożenie podobnie jak w niniejszej sprawie z uwagi na brak stabilności, a zatem należy uznać, że pomimo świadomości wynikającej chociażby z doświadczeń związanych z udziałem w postępowaniach w sprawie bezpieczeństwa wytwarzanych przez siebie produktów i podejmowanych w ich toku działań naprawczych, niezależnie od nakładanych na nią dotychczas kar pieniężnych, strona uporczywie nie uwzględnia w procesie produkcji swoich mebli wymagań z zakresu bezpieczeństwa, a także nie dostosowuje do nich konstrukcji swoich produktów. Szczególną uwagę Prezes UOKiK zwrócił na powtarzające się analogiczne nieprawidłowości, które wystąpiły wcześniej w przypadku produktu - sofy KASIA 4. W toku kontroli ww. sofy inspektorzy stwierdzili, iż *„W wyniku przeprowadzonych badań organoleptycznych inspektorzy reprezentujący Lubelskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej stwierdzili, że po rozłożeniu sofy do pozycji leżyska, punkt podparcia poduchy brzegowej znajduje się zbyt daleko od krawędzi (tj. w odległości 330 mm), co w przypadku obciążenia odcinka brzegowej poduchy leżyska powoduje, że mebel traci stabilność”*. W niniejszej sprawie doszło zatem do stwierdzenia, iż produkt nie jest bezpieczny z dokładnie tego samego powodu co w sprawie prowadzonej już uprzednio przez Prezesa UOKiK, a nieprawidłowości są wręcz identyczne, na co wskazuje ustalona odległości podparcia poduchy od krawędzi, z którą związana jest bezpośrednio niestabilność mebla.

W związku z powyższym Prezes UOKiK doszedł ponownie do wniosku, iż strona postępowania powinna wykazać się większą starannością i uwagą przy produkcji kolejnych modeli sof i kanap oraz podjąć wszelkie działania dające pewność, że

wytwarzane przez nią produkty są bezpieczne. Zwłaszcza, że na przestrzeni kilkunastu lat była stroną postępowania w sprawie ogólnego bezpieczeństwa tego typu produktów. Miała zatem wiedzę, zarówno w zakresie wymagań, jak i działań, które mogą zapewnić ich spełnienie przez dany produkt.

Rozpatrując sprawę w pierwszej instancji organ uznał, że sofy będące przedmiotem niniejszego postępowania były wprowadzane na rynek przez długi czas (6 lat), a liczba produktów wprowadzonych w tym okresie na rynek jest znaczna (1 183 sztuki). Rozpatrując ponownie sprawę Prezes UOKiK ustalił, iż faktycznie strona postępowania wprowadza wyrób na rynek od 2017 r., niemniej jednak dokonując oceny okoliczności naruszenia prawa w kontekście określenia wysokości administracyjnej kary pieniężnej należało wziąć pod uwagę wyłącznie okoliczność wprowadzenia na rynek wyrobów od 2019 r. Ustawa o ogólnym bezpieczeństwie produktów nie uregulowała terminów przedawnienia karalności czynu jakim jest wprowadzenie na rynek produktu, który nie jest bezpieczny. Niemniej jednak ustawa ta w art. 26 stanowi, że *„W zakresie nieuregulowanym ustawą do postępowania w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktu stosuje się przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego”*. Kodeks postępowania administracyjnego w art. 189g § 1 stanowi natomiast, że *„Administracyjna kara pieniężna nie może zostać nałożona, jeżeli upłynęło pięć lat od dnia naruszenia prawa albo wystąpienia skutków naruszenia prawa”*. Zatem naruszenie prawa polegające na wprowadzeniu na rynek produktów, które nie są bezpieczne, które miało miejsce do końca 2018 r. nie może zostać wzięte pod uwagę podczas nakładania administracyjnej kary pieniężnej, albowiem karalność naruszenia prawa, które nastąpiło w latach 2017-2018, uległa przedawnieniu. Z tego względu Prezes UOKiK doszedł do przekonania, iż wymierzając administracyjną karę pieniężną należało wziąć pod uwagę liczbę wyrobów wprowadzonych na rynek w latach 2019-2023, a co za tym idzie faktyczna liczba produktów, które strona postępowania wprowadziła na rynek oraz ustalona korzyść majątkowa, które należy wziąć pod uwagę, oceniając okoliczności naruszenia prawa, uległy stosownemu zmniejszeniu, co przemawia za zmianą orzeczonej w decyzji DNR-1/38/2023 administracyjnej kary pieniężnej.

Kolejną z okoliczności, która w ocenie Prezesa UOKiK przemawia na niekorzyść strony postępowania jest również fakt, że sofa stwarza wysokie ryzyko dla zdrowia użytkowników go konsumentów - jej niestabilność może doprowadzić do doznania

urazów ciała przez użytkownika na skutek samoistnego złożenia mebla. Wysokie ryzyko stanowi o szansie wystąpienia wypadku lub niepożądanego zdarzenia, która jest znacznie wyższa niż dopuszczalna lub oczekiwana przez konsumentów, nie można zatem pominąć tej okoliczności dokonując wymiaru kary.

Dodatkowo należy podkreślić, że duża liczba produktów wciąż może znajdować się u dystrybutorów i konsumentów (w toku postępowania strona poprawiła jedynie 8 egzemplarzy sofy, w tym jedną już po nałożeniu na nią kary oraz deklaruje naprawę 8 kolejnych), narażając użytkowników oraz ich bliskich na wysokie ryzyko stwarzane przez ten produkt. Tego typu produkty użytkuje się przez wiele lat, co sprawia, że zrealizowanie zagrożenia jest rozciągnięte w czasie. Reasumując, na skutek wprowadzenia na rynek kwestionowanego produktu dobro chronione, jakim jest zdrowie i życie konsumentów, zostało w znaczący sposób naruszone.

W postępowaniach prowadzonych na podstawie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów kryterium pomocniczym przy określeniu wysokości kary pieniężnej stanowi wysokość korzyści majątkowej osiągniętej przez stronę postępowania ze sprzedaży produktów będących jego przedmiotem. Korzyść osiągniętą ze sprzedaży stanowi iloczyn sprzedanych sztuk produktu, które nie spełniają ogólnych wymagań bezpieczeństwa i średniej ceny sprzedaży uzyskanej przez stronę postępowania. Przy ustalaniu ceny sprzedaży jednej sztuki produktu Prezes UOKiK oparł się na oświadczeniu strony postępowania z 26 czerwca 2023 r. dotyczącego średniej ceny sprzedaży produktu w kwocie 680 zł netto. Uwzględniono również okoliczność przedawnienia karalności w zakresie sof wprowadzonych na rynek w latach 2017-2018. W związku z tym, oszacowana korzyść majątkowa ze sprzedaży 783 sof wyniosła 532 440 zł.

Zwracając się z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy, strona postępowania w odniesieniu do wysokości ustalonej kary pieniężnej postawiła również zarzut naruszenia art. 33a ust. 2 pkt 2 w zw. z ust. 4 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, poprzez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, objawiające się wymierneniem przez Organ kary finansowej, której wysokość wskazuje na niedostateczne uwzględnienie przez Organ wszystkich istotnych okoliczności sprawy, w szczególności zaś na ustalenie wysokości kary z całkowitym pominięciem ryzyka wyeliminowania wnioskodawcy z obrotu gospodarczego oraz naruszenie art. 8 § 1 K.p.a. w zw. z art. 26 ustawy o ogólnym

bezpieczeństwie produktów, poprzez uchybienie obowiązkowi kierowania się przez Organ zasadą proporcjonalności, wyrażającej się nałożeniem na stronę obowiązku w postaci zapłaty kary pieniężnej niewspółmiernego do celu, który miałby być osiągnięty dzięki jego nałożeniu.

Podnosząc zarzuty związane z nieproporcjonalności i wysokością kary strona postępowania sugeruje, że organ powinien wziąć pod uwagę przy jej wymierzaniu trudną sytuację finansową karanego podmiotu oraz jego sytuację rynkową. Strona postępowania zwróciła uwagę na kwestie związane z kosztami prowadzenia działalności gospodarczej oraz przedstawiła stanowisko, z którego wynika, iż pod uwagę wzięty powinien zostać dochód, a więc zysk ze sprzedaży mebla, a nie korzyść czyli przychód uzyskany z tego tytułu. Ponadto przedstawiła wyliczenia odnoszące się do kosztów wyprodukowania mebla oraz podnosi, iż jest pracodawcą zatrudniającym ok 30 osób, a w interesie społecznym pozostaje pozostawienie miejsca ich zatrudnienia.

W ocenie Prezesa UOKiK zastosowanie na potrzeby ustalenia wysokości administracyjnej kary pieniężnej „zysku” w miejsce wyliczanej w sposób przedstawiony przez organ korzyści, co stanowi już de facto ustaloną praktykę organu nie znajduje zastosowania w przypadku kar pieniężnych wymierzanych na podstawie art. 33a ust. 2 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. Wymierzone na podstawie tak wyliczonych korzyści majątkowych (poprzez ustalenie dochodu - zysku) kary pieniężne, miałyby wymiar iluzoryczny i nie spełniłyby swojego prewencyjno-represyjnego celu. Należy mieć bowiem na uwadze, że często wykazywane rocznie dochody są stosunkowo niskie i uwzględniają wydatki zarówno konieczne związane z prowadzoną działalnością, ale również takie bez których tę działalność można w dalszym ciągu prowadzić. W przypadku przedsiębiorcy prowadzącego aktywnie działalność należy liczyć się również ze stratą w danym roku kalendarzowym, a nawet ze stratą odnotowywaną przez kilka kolejnych lat, co może wynikać np. ze złego stanu jego finansów, ale również np. z poczynionych kosztownych wieloletnich inwestycji. Samo zatem kryterium rozważania kondycji finansowej przedsiębiorcy w ogólnym kontekście nie wydaje się właściwe do stosowania w niniejszej sprawie.

Ponadto jak wskazał Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w podobnej sytuacji, odnosząc się do definicji korzyści jaką strona osiągnęła oraz sposobu jej określania przez Prezesa UOKiK, w wyroku z dnia 3 kwietnia 2014 r. VI SA/Wa 3522/13, wskazano, iż „Odnosząc się do przekonania skarżącej, że przy określaniu wysokości kary pieniężnej Prezes UOKiK - zamiast korzyści majątkowej, której skarżąca nie osiągnęła - powinien uwzględnić poniesione przez nią straty finansowe należy uznać je za błędne. Art. 33a ust. 4 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów stanowi, że wysokość kary pieniężnej ustala się uwzględniając w szczególności stopień i okoliczności naruszenia przez przedsiębiorcę obowiązków. Ustawa o ogólnym bezpieczeństwie produktów nie nakłada natomiast na Prezesa UOKiK obowiązku posilkowania się przy określaniu wysokości kary pieniężnej dochodem czy zyskiem uzyskanym przez przedsiębiorcę. Pojęcie korzyści majątkowej zostało zdefiniowane przez Prezesa UOKiK na potrzeby postępowań prowadzonych na podstawie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów i w sposób zamierzony nie jest tożsame z dochodem czy zyskiem, do którego odwołuje się skarżąca. Cywilistyczne rozumienie pojęcia "korzyści majątkowej" na tle tego rodzaju spraw byłoby bowiem nieracjonalne. Uwzględnianie dla ustalenia korzyści majątkowej kosztów produkcji danego produktu prowadziłoby bowiem każdorazowo do analizy finansowej całego przedsiębiorstwa, na koszty te składają się nie tylko proste koszty produktów i opakowań lecz koszty funkcjonowania całego przedsiębiorstwa, amortyzacja urządzeń, wynagrodzenia pracowników itp. Zdaniem Sądu zastosowanie takiej wykładni wykracza poza ramy i cele ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. Posłużenie się przez organ pomocniczo wartością przychodu uzyskanego ze sprzedaży produktu niespełniającego wymagań bezpieczeństwa jest w ocenie Sądu prawidłowe na gruncie cytowanej ustawy. Przyjęcie przedstawionej przez skarżącą wykładni łatwo skutkować by mogło nakładaniem minimalnej czy nieadekwatnej do wartości wprowadzonego do obrotu produktu kary w każdym przypadku, gdy działalność karanego przedsiębiorstwa byłaby deficytowa lub gdyby działało ono w zawyżonej strukturze kosztów. Podkreślenia wymaga przy tym, że kryterium to miało jedynie charakter pomocniczy, a określając wysokość kary organ nadzoru wziął również pod uwagę szereg innych okoliczności określonych w zaskarżonej decyzji. Konsekwencją powyższego przyjęcia jest uznanie, iż wartość ta nie wpływa w sposób bezpośredni

na wysokość kary i nie stanowi prostego przelicznika do jej określenia (tak też tut. Sąd w wyroku z dnia 8 lutego 2011 r., VI SA/WA 2423/10). Tak więc nakładana na stronę kara pieniężna nie stanowi korzyści rozumianej jako proporcjonalnej lub procentowej części uzyskanego ze sprzedaży wyrobu niezgodnego z wymaganiami dochodu czy zysku, lecz stanowi jako przesłanka wymiaru kary, punkt odniesienia dla ustalenia wysokości kary na takim poziomie, aby była ona dla strony proporcjonalnie dotkliwa i spełniła swój prewencyjno-represyjny cel. Ze względu na zastosowanie prezentowanego powyżej sposobu określania korzyści nie znajduje uznania Prezesa UOKiK argumentacja strony postępowania, zgodnie z którą korzyść majątkowa została ustalona w sposób niewłaściwy, nieuwzględniający różnego rodzaju kosztów poniesionych przez stronę postępowania.

W ocenie organu na bezpośrednią wysokość kary pieniężnej nie może wpływać również wielkość przedsiębiorcy czy też liczba zatrudnionych pracowników. Strona postępowania nie może zasłaniać naruszenia przez siebie przepisów ustawy oraz marginalizować zagrożenia jakie stwarza jej wyrób poprzez podnoszenie, iż jest pracodawcą określonej liczby osób. Przedsiębiorca Krzysztof Nawrocki mając już doświadczenie w kwestii bezpieczeństwa produktów oraz będąc świadomym, iż za wprowadzenie na rynek produktu, który nie jest bezpieczny może zostać ukarany poprzez nałożenie administracyjnej kary finansowej, powinien podjąć działania, aby zabezpieczyć się przed taką sytuacją oraz produkować wyłącznie produkty bezpieczne.

W niniejszej sprawie natomiast strona postępowania poprzez podniesienie okoliczności, iż jest pracodawcą próbuje uchylić się od konsekwencji swoich niedopatrzeń, a co ważne niedopatrzeń analogicznych do tych, które wystąpiły już w sprawie poprzedniej sofy KASIA 4. Oznacza to, iż nałożone dotychczas we wcześniejszych postępowaniach kary w wysokości 10.000 zł., 8.000 oraz 50.000 zł nie spełniły swojej funkcji represyjno-wychowawczej, a więc nakładana na stronę postępowania kara musi być odpowiednio dotkliwa dla strony postępowania. Ponadto uznać należy, iż interes 783 konsumentów (a łącznie z egzemplarzami mebla sprzedanymi w 2017 i 2018 r. - 1 183 konsumentów) narażonych na wysokie ryzyko uszczerbku na zdrowiu spowodowane niestabilnością mebla, z całą pewnością nie jest mniej istotny od interesu 30 pracowników przedsiębiorcy Krzysztofa Nawrockiego. Ponadto zwrócić należy uwagę na fakt, iż strona postępowania poza

podniesieniem ogólnych i generalnych twierdzeń związanych z sytuacją przedsiębiorcy oraz wskazaniem na wielkość zatrudnienia, nie wykazała w jaki konkretnie sposób zapłacenie kary w tej wysokości mogłoby wpłynąć na prowadzoną przez nią działalność. Zatem okoliczności te nie wpłynęły na wysokość nakładanej kary pieniężnej.

Wymierzając karę w wysokości 40 000 zł (słownie: czterdzieści tysięcy złotych 00/100), Prezes UOKiK uwzględnił stopień oraz wagę naruszenia przez stronę postępowania przepisów o ogólnym bezpieczeństwie produktów. Prezes UOKiK uznał, że kara określona w sentencji niniejszej decyzji jest adekwatna do stwierdzonych naruszeń i skłoni przedsiębiorcę do nienaruszania przepisów z zakresu ogólnego bezpieczeństwa produktów.

Zgodnie z art. 33a ust. 5 i 7 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, karę pieniężną należy uiścić w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się decyzji Prezesa UOKiK na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów: **NBP O/O Warszawa 51 1010 1010 0078 7822 3100 0000.**

Pouczenie

Na decyzję, zgodnie z art. 52 § 1, w związku z art. 3 § 2 pkt 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2023 r. poz. 1634 i 1705) przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.

Zgodnie z art. 53 § 1 w związku z art. 54 § 1 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, skargę należy wnieść w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

W przypadku wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego, zgodnie z art. 233 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi w związku z § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi, strona postępowania zobowiązana jest uiścić wpis stosunkowy, którego wysokość zależy od wartości przedmiotu zaskarżenia i wynosi odpowiednio:

- a) jeżeli ustalona przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów należność pieniężna wynosi do 10 000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
- b) jeżeli ustalona przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów należność pieniężna opiewa na kwotę ponad 10 000 zł do 50 000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
- c) jeżeli ustalona przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów należność pieniężna opiewa na kwotę ponad 50 000 zł do 100 000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1500 zł.

Zgodnie z § 5 rozporządzenia Rady Ministrów z 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi, wpis uiszcza się gotówką do kasy Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie lub na rachunek bankowy tego Sądu, wskazując tytuł wpłaty oraz rodzaj pisma, od którego wpis jest uiszczany.

Ponadto, zgodnie z art. 243 § 1 w związku z art. 244 § 1, 245 § 1 i art. 246 § 1 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, stronie postępowania składającej skargę na decyzję Prezesa UOKiK do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie przysługuje możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy w zakresie całkowitym lub częściowym, na jej wniosek złożony przed wszczęciem postępowania sądowo-administracyjnego lub w jego toku, polegającego na zwolnieniu od kosztów sądowych oraz ustanowieniu adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wymogi formalne wniosku określone zostały w art. 252 § 1 i § 2 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Marcin Poturański
Zastępca Dyrektora
Departamentu Nadzoru Rynku
/podpisano elektronicznie/